

SUA în Vietnam

Larry Romanoff 23 iulie 2023

Traducerea: CD

Crearea unui mit mediatic

Agentul Orange

NAPALM

Programul Phoenix al CIA

Corporația RAND

Prizonieri de razboi abandonați în Vietnam

Crearea unui mit mediatic

Pe lângă operațiunea fals-drapel și minciunile însoțitoare care au propulsat SUA într-un război complet cu Vietnam, a existat un efort anterior enorm de a manipula opinia publică și de a modifica percepțiile despre adevărul Vietnamului însuși, adevăr care nu a văzut niciodată lumina zilei în America. Mulți americani cred cu fermitate până astăzi că țara lor a intrat în Vietnam pentru a proteja și salva sudul democratic de invazia brutalului nord comunist și pentru a limita „expansionismul” sovietic și „răspândirea” comunismului în toată Asia. Dar nimic din narațiunea oficială nu a fost vreodată adevărat, povestea SUA este o minciună completă și complet contrară realității.

Geneva Conference, 1954

- Geneva Accords
 - France grants independence to French Indochina
 - Vietnam
 - Laos
 - Cambodia
 - Vietnam divided at 17th parallel
 - North and South Vietnams

Ca fundal, Franța a menținut Vietnamul și părți din Asia de Sud-Est ca colonie forțată de la sfârșitul anilor 1800 și și-a restabilit stăpânirea colonială după înfrângerea japonezilor în 1945, ducând la creșterea resentimentelor și a rezistenței militare, înfrângerea lor totală în bătălia de la Dien Ben Phu din 1954 forțându-i în cele din urmă pe francezi să recunoască că au pierdut Vietnamul.

Într-un efort de a restabili pacea în regiune, negocierile ONU au produs un set de documente cunoscute sub numele de Acordurile de la Geneva, care au creat pe scurt o graniță temporară apolitică între Nord și Sud și au ordonat organizarea de alegeri naționale pentru un guvern al unei națiuni unificate și care va fi în curând liberă. Și pentru a lăsa deoparte orice noțiune că granița ar fi o partiție, Acordurile de la Geneva au precizat că linia de demarcație militară era „provizorie și nu ar trebui în niciun fel interpretată ca constituind o graniță politică sau teritorială”.

Dar americanii, care i-au folosit pe francezi ca îputerniciti, conducând războiul și plătindu-i majoritatea cheltuielilor, nu au vrut să abandoneze perspectiva unei colonii profitabile. În loc să permită întoarcerea păcii, americanii au crescut foarte mult ajutorul militar și activitatea în sud și au creat cu forța un nou guvern fals, importând un vietnamez expatriat genocid din New Jersey, numit Ngo Dinh Diem pentru a fi președinte, colonizând efectiv Vietnamul de Sud ca proxy pentru războiul său intenționat împotriva Nordului.

SUA au organizat chiar și un scrutin masiv și reprobabil de fals, salutat de mass-media occidentală drept „libere și corecte”, oficialii americani fabricând „o prezență de 83% în ciuda terorii vietcongului”. Totul a fost o ficțiune. De asemenea, americanii au refuzat să permită ONU să administreze alegerile naționale decretate pentru că practic întreaga populație susținea deja Ho Chi Minh în Vietnamul de Nord, ceea ce ar fi îndepărtat SUA din orice poziție de control.

Președintele SUA Eisenhower a declarat deschis că nu există nicio îndoială că „80% din populație ar fi votat pentru Ho Chi Minh ca lider”, o condiție pe care americanii nu ar fi permis-o. Din acel moment, SUA și-au continuat escaladarea militară, timp de zece ani folosindu-i pe sud-vietnamezi ca furaj într-un război civil amar, până când în cele din urmă și-au organizat operațiunea cu steagul fals cu USS Maddox și au declarat război total Vietnamului în 1964.

Dar cărțile de istorie americană spun o versiune foarte diferită. Ei susțin că, în conformitate cu Acordurile de la Geneva din 1954, „Vietnamul a fost împărțit în nordul comunist și sudul democratic” și, după cum a remarcat John Pilger, „Într-o singură propoziție, adevărul este trimis la plimbare”. Cărțile americane au creat o lume morală fictivă a Sudului bun și a Nordului rău, Uniunea Sovietică și-a extins cu brutalitate influența diabolică, iar americanii apărând din nou pe cei dreپți.

Dar, desigur, nu a fost așa ceva. Întreaga populație a Vietnamului dorea doar să fie unită și eliberată de imperialismul străin și de foștii săi stăpâni coloniali, dar, refuzând să accepte acest rezultat, SUA declaraseră război atât Nordului, cât și Sudului și fără sprijin din partea niciunei părți. Mass-media americană a început o campanie de propagandă de un deceniu pentru a-i demoniza pe nord-vietnamezi și pentru a fabrica în totalitate o amenințare comunistă rusă pentru a justifica prezența militară americană grea. CIA a fost însărcinată cu acest atac de dezinformare și i s-a ordonat să mențină iluzia prin mass-media.

Aproape totul în cărțile de istorie americană despre Vietnam este o minciună. Așa cum a spus atât de bine un autor: „Ceea ce ne spune în esență acest lucru este că, pentru toate idealurile democratice pe care America pretinde că le susține, de îndată ce cineva care nu este de acord cu punctul lor de vedere va fi votat, ei vor face orice le stă în putere pentru a le submina și a le submina. Aceasta este reformulată și apoi devine istoria „oficială” a evenimentelor, găsindu-și drum în orice, de la manuale la documentare”.

Și în toate comentariile vicioase despre răspândirea comunismului rus, nu există niciun cuvânt despre „răspândirea” Americii mult mai vicioase și mai rapace, care caută dominația cu orice preț. Și chiar și astăzi, turiștii americani din Vietnam sunt jigniți să vadă memoriale de război care înfățișează costul uman cu adevărat îngrozitor pentru vietnamezi al acestei „aventure” americane și vina pusă pe SUA pentru mizeria continuă din napalm și agentul Orange. Ghidurile americane îi sfătuiesc pe călători să vadă pur și simplu aceste monumente ca „antiamericanism” ignorant și să nu le trateze în serios.

Agentul Orange

Agentul Portocaliu este un erbicid extrem de toxic, defoliant și cancerigen format din părți egale din două erbicide, 2,4,5-T și 2,4-D, amestecate cu o altă dioxină deosebit de letală numită TCDD. Produsul chimic a fost crearea eforturilor comune între britanici și americani de a proiecta o armă biologică care să extermine total culturile alimentare ale unui inamic^{[1][2][3]}. Unele dintre componentele substanței chimice s-au dovedit utile ca erbicide comerciale și au intrat mai târziu pe piețele de masă, deși în cele din urmă s-au dovedit prea distructive pentru mediu pentru a fi utilizate în continuare.

Armata americană testa Agentul Orange ca armă biologică la începutul anilor 1940, în special pentru culturile de orez, și a început producția la scară largă pentru a fi folosită împotriva Japoniei înainte de sfârșitul războiului. Și da, l-au folosit împotriva Japoniei.

SUA au testat peste 1.000 de compuși similari și au efectuat teste pe teren ale „celor mai promițători”, în special în Tanganyika și Kenya, pentru a evalua valoarea a milioane de litri de erbicide cancerigene în eradicarea (1) copacilor și tufișurilor care ascund teroriști și (2) guverne socialiste. Arthur Galston, dezvoltatorul TCDD, a citat-o drept „poate cea mai toxică moleculă sintetizată vreodată de om”, dar, potrivit Photoshop și Mr. Sanitise, inserarea sa în Agent Orange a fost o greșală, un efect secundar neintenționat de producție și prezentă doar în „cantități extrem de mici”.

Versiunea igienizată care își găsește drumul în cărțile de istorie americană este că armata americană l-a folosit ca „defoliant”, un proces blând de îndepărtare a frunzelor din câțiva copaci în care s-ar putea ascunde lunetiștii vietnamezi, dar asta nu a fost niciodată adevărat. Această substanță chimică extraordinar de letală a fost folosită în efortul de a distruge întreaga recoltă de orez din Vietnam și aprovizionarea cu alimente a națiunii și de a contamina solul și apele subterane în măsura în care re-creșterea ar deveni imposibilă.

Nu lipsesc fotografiile disponibile publicului care arată elicoptere ale armatei americane și transporturi C-123 care pulverizează Agent Orange peste terenuri agricole vietnameze, râuri, lacuri și rezervoare de apă. Versiunea oficială a fost că președintele Ngo Dinh Diem al Vietnamului de Sud a cerut Statelor Unite să efectueze pulverizarea aeriană cu erbicid în țara sa, dar această afirmație este o prostie ridicolă. Diem a fost un gangster american transplantat din New Jersey de guvernul SUA și instalat ca președinte fictiv al unui „Vietnam de Sud” fictiv.

Agentul Orange a fost o încercare de genocid al poporului vietnamez și nu are nicio legătură cu defolierea nimicului. Dosarul afirmă clar că numai în provincia Quang Ngai, 85% din toate terenurile cultivate erau programate să fie distruse numai în 1970, lăsând sute de mii de vietnamezi să moară de foame. Mulți autori au notat mărturii conform cărora personalul militar american a fost informat oficial că recoltele distruse erau produse pentru a hrăni „insurgenții” și „gherilele”, dar în cele din urmă au descoperit că pur și simplu eradicau întreaga aprovizionare cu alimente a populației civile.

Americanii au pulverizat peste 100 de milioane de litri din această substanță chimică numai în Vietnam de Sud, ceea ce a rezultat în cel puțin 10 milioane de hectare de teren agricol fiind în cele din urmă distruse în totalitate și, probabil, niciodată recuperabile. De fapt, în mărturia Congresului din 1965, armata americană a admis că „distrugerea recoltelor este... scopul mai important... dar accentul este de obicei acordat defolierii junglei în mențiunea publică a programului.”

Și din nou „analizii” patologic genocizi de la corporația RAND au fost cei care au conceput această parodie, declarând într-un memorandum (5446-ISA/ARPA) „faptul că VC își obțin cea mai mare parte a hranei de la populația rurală neutră dictează distrugerea culturilor civile... dacă ei (VC) vor fi împiedicați de distrugerea economiei rurale, probabil că va fi îngreunată de distrugerea economiei rurale. 0% sau mai mult”.

Folosind nota RAND și mărturia Congresului ca referințe, devine foarte clar că singurul scop al substanței chimice a fost să distrugă întreaga aprovizionare cu alimente a Vietnamului și să forțeze o capitulare militară de la foame. Dintre milioanele de vietnamezi care trăiesc în zonele contaminate, multe sute de mii au fost raportate că sufereau de malnutriție severă și nu există nicio îndoială că mulți sau majoritatea dintre aceștia au murit, dar mass-media occidentală a cenzurat complet acest subiect, menținând ficțiunea agentului portocaliu și a altor erbicide letale ca „defoliați” pentru a „descuraja lunetiștii”.

Chiar și astăzi, după aproape 50 de ani, americanii refuză să accepte orice responsabilitate sau răspundere pentru distrugerea umană și ecologică a unei mari părți a Vietnamului. Guvernul SUA a repetat afirmațiile că „nu recunoaște nicio răspundere legală pentru daune presupuse a fi legate de Agentul Orange” și refuză să accepte acuratețea testelor sau validitatea pretențiilor de daune fie asupra sănătății umane, fie asupra ecosistemului, refuzând să discute problema și negând credibilitatea tuturor revendicărilor.

Într-un raport recent al Congresului, „Victimele vietnameze ale agentului Orange și relațiile SUA-Vietnam Michael F. Martin Specialist în afaceri asiatice 29 august 2012”, poziția tipică americană este aceea că:

„Practic fiecare aspect al efectelor Agentului Orange asupra Vietnamului este plin de incertitudine și/sau controversă. Există unele întrebări cu privire la cantitatea de agent portocaliu și alte erbicide pulverizate în Vietnam, precum și cantitatea de dioxină conținută în agentul portocaliu folosit. De asemenea, nu este clar unde au fost pulverizate erbicidele și cantitatea pulverizată în fiecare locație.

Nici nu se știe cine a fost expus la agentul portocaliu și la dioxina acestuia și pentru ce durată au fost expuși. În cele din urmă, există informații limitate despre efectele pe termen lung ale agentului portocaliu asupra mediului și asupra oamenilor din Vietnam. Incertitudinea și controversele sunt parțial atribuite „ceții războiului”.

Și iată-ne. Americanii nu știu de fapt dacă, când sau unde au pulverizat Agent Orange, sau dacă spray-ul conținea substanțe chimice toxice, nici cine ar fi putut fi expus, nici dacă dioxinele erau cu adevărat toxice până la urmă. Faptul că agențiile internaționale au descoperit în mod repetat concentrații toxice în multe locații din Vietnam la aproape 400 de ori nivelurile maxime permise internațional, este aparent irelevant.

Desigur, guvernul vietnamez a depus cereri în instanțele americane pentru despăgubiri și daune pentru măcelul ireparabil de mediu și uman rezultat din acele 100 de milioane de

litri de dioxine vărsați asupra țării lor și a oamenilor săi. Dar, urmând principiile bine stabilite ale statului de drept, acele instanțe americane au respins pretențiile.

În hotărârile lor, ei au citat principiul imunității suverane, dar ar fi putut la fel de bine să aplice doctrina „rănirii auto-provocate”, din afirmația lor fatuă că guvernul vietnamez a cerut SUA să efectueze pulverizarea aeriană cu erbicid în țară. Deci, oricum, chiar a fost vina lor.

Pentru a nu rămâne nespus, unii oameni promovează mitul că dioxina are un „timp de înjumătățire” scurt și se degradează rapid, iar acest lucru nu este adevărat. Componentele letale ale dioxinei pot rămâne stabile – și letale – timp de 100 de ani sau mai mult, în special în acviferele subterane, rezultând probleme de sănătate și defecte congenitale pentru generații, fie prin ingerarea apei contaminate, fie prin concentrații mari în viața plantelor.

În multe zone ale țării, aceste dioxine sunt încă la niveluri de multe sute de ori mai mari decât „limitele de siguranță” maxime declarate de experții medicali. Guvernul vietnamez estimează că aproape 500.000 de oameni au murit până în prezent din cauza otrăvirii cu agentul portocaliu și că peste jumătate de milion de copii s-au născut cu defecte congenitale.

Crucea Roșie a Vietnamului estimează că probabil 1 milion de persoane sunt în prezent cu dizabilități sau suferă de probleme grave de sănătate din cauza contaminării cu agentul portocaliu, inclusiv faptul că și astăzi niveluri ridicate de dioxine se găsesc în laptele matern al multor mame vietnameze. Desigur, guvernul SUA respinge toate aceste cifre și pretenții pe baza că „vietnamezii sunt notoriu de nesiguri”, la fel ca toate celelalte națiuni care prezintă dovezi ale democrației americane cu aromă militară.

NAPALM

Napalmul – în esență benzină jelificată cu aditivi incendiari – a fost dezvoltat de o echipă condusă de chimistul evreu Louis F. Fieser în 1942 la Universitatea Harvard, într-o colaborare de cercetare de război extrem de secretă cu guvernul Statelor Unite. A fost făcut dintr-un amestec de săpun de aluminiu pudră de naftalină cu palmitat și, atunci când este adăugat la benzină, acționează ca un agent de gelificare. A fost folosit inițial pentru a mări raza de acțiune a aruncătoarelor de flăcări de aproape zece ori, dar și-a găsit cea mai inumană utilizare în bombe incendiare. [4][5]

Napalmul arde la aproximativ 2.000 de grade Celsius și se lipește de carnea umană, ceea ce face imposibil de șters. În Vietnam, civilii au descoperit rapid că pot stinge flăcările scufundându-se în apă, așa că geniile de la Harvard au inventat practica de a infuza napalm cu fosfor alb, care nu poate fi stins odată aprins și va arde un om chiar prin oase chiar și sub apă.

Ziua Independenței, 1942: primul test pe teren de napalm, în spatele Școlii de Afaceri Harvard. Fotografie prin amabilitatea Arhivelor Universității Harvard/ Louis Fieser, Metoda științifică

SUA au folosit napalm în atacurile asupra Germaniei din 1944, în Saipan, Iwo Jima, Filipine și Okinawa, în Coreea, China și Japonia.

În Vietnam, SUA au aruncat aproape 400.000 de tone de napalm pe locații militare și civile vietnameze, iar Curtis LeMay și echipa sa au aruncat 300.000 de litri din acesta pe Tokyo, într-una dintre cele mai inumane atrocități de război comise vreodată. În Vietnam, napalmul a fost folosit pe instalațiile militare, dar a fost aplicat cel puțin la fel de des pe proviziile de hrană vietnameze și pe civili.

„Fotografia înfiorătoare a copiilor care fug de un atac mortal cu napalm a devenit o imagine definitorie nu numai a războiului din Vietnam, ci și a secolului al XX-lea.” [6] Una dintre cele mai faimoase fotografii apărute din războiul din Vietnam este a unei fetițe goale de 9 ani, care este arsa de napalm pe spate, alergând îngrozită după atac. Fata, de atunci identificată ca Phan Thi Kim Phuc, a supraviețuit în cele din urmă rănilor.

Copiii de la stânga la dreapta sunt: Phan Thanh Tam, fratele mai mic al lui Kim Phuc, care și-a pierdut un ochi, Phan Thanh Phouc, fratele mai mic al lui Kim Phuc, Kim Phuc și verii lui Kim Ho Van Bon și Ho Thi Ting. În spatele lor sunt soldații ai Diviziei 25 a Armatei Vietnamului, 8 iunie 1972. (Nick Ut/AP Photo)

Bombele cu un amestec de napalm și jeleu alb de fosfor aruncate de bombardierele Skyraider ale forțelor aeriene vietnameze explodează pe Ruta 1, în mijlocul caselor și în fața templului Cao Dai de la periferia orașului Trang Bang, Vietnam, 8 iunie 1972. (Nick Ut/AP Photo)

Programul Phoenix al CIA

Acesta a fost unul dintre cele mai brutale și corupte serii de evenimente din istoria Americii, implicând cele mai violente acte de tortură și terorism desfășurate la o scară incredibil de răspândită împotriva civililor nevinovați din Vietnam. La fel ca toate astfel de programe americane din lumea a treia, acesta a fost un program organizat de genocid, unul pe care guvernul american și mass-media l-au negat atunci și continuă să nege și astăzi, în ciuda volumelor de dovezi documentate.

Obiectivul Programului Phoenix – și multe similare de atunci, condus de armata SUA și CIA – a fost eliminarea prin distrugere a întregii infrastructuri sociale a rezistenței vietnameze la colonizarea americană. Acest lucru a fost realizat prin uciderea în masă la o scară fără precedent, utilizarea uluitoare a tacticilor de teroare împotriva civililor și unul dintre cele mai brutale programe de tortură inițiate vreodată în istoria lumii.^[7]

Un bărbat pe nume Barton Osborne, care a fost repartizat la acest proiect militar și CIA la acea vreme, a scris că „A fost în principiu o operațiune psihologică și a fost foarte bine făcută. Americanii au făcut-o de multe ori înainte. Teoria este că nu ucizi liderul, îi ucizi copiii sau familia. Practic, ceea ce faci este că distrugi familia șefului... când tipul [se întoarce acasă], el vede această mizerie – soția lui îi decapitata și copilul ei este sfartecat din abdomen și decapitat și sângerând pe corp, atârnat de un căprior, [excremente] peste pereți, așa trebuie să faci tu. Deci întreaga operațiune își pierde voința de luptă.

Și acesta este practic „The American Way”.

Osborn a mărturisit în continuare în fața Congresului SUA: „Nu am știut niciodată în cursul tuturor acestor operațiuni vreun deținut să trăiască interogatoriul său. Toți au murit. Niciun suspect nu a supraviețuit interogatoriului... iar majoritatea au fost fie torturați până la moarte, fie aruncați din elicoptere.”

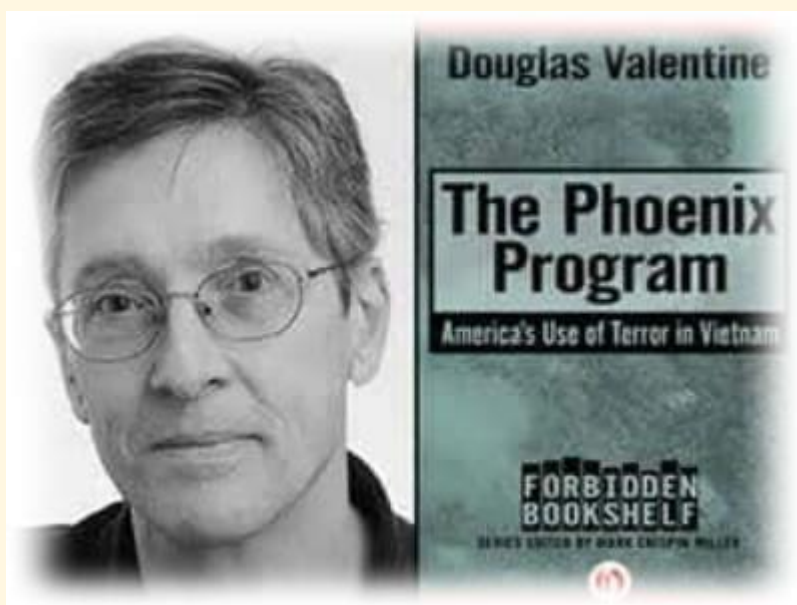
Un oficial american care a fost „consilier” în programul Phoenix a declarat: „Se știa că atunci când cineva era luat [pentru a fi „interogat”], viața lui era aproape de sfârșit.” Nu voi intra în detalii despre inumanitățile aplicate victimelor, dar un exemplu de ingeniozitate a americanilor este demn de remarcat. Barton a mărturisit că „interogatorii” (Există întotdeauna pretenția unui interogatoriu, sugerând interogatoriu pentru informații militare vitale. Pretenția este întotdeauna falsă.) ar lua o pană de lemn de 15cm și o băteau în urechea și în creierul unui bărbat, apoi îl lăsau să rătăcească înnebunit, până când murea.

„Există relatări înfricoșătoare despre atrocitățile directe ale CIA în Vietnamul de Sud, în special în Spitalul Mintal Bien Hoa din Saigon. Se raportează că, în 1966, dr. Lloyd H. Cutter și alți doi psihiatri au fost trimiși cu un aparat de electroșoc furnizat de Divizia Servicii Tehnice a Oficiului pentru Siguranță Publică (OPS), pentru a testa dacă anumite exerciții de demodare au funcționat asupra creierului pentru a modifica comportamentul uman.

Folosind scara Phoenix, prizonierii vietcong au fost aduși la spital și au primit tratamente excesive de șoc. Timp de o săptămână consecutiv, au fost supuși la 60 de tratamente de șoc în fiecare zi. Nici un singur captiv nu a supraviețuit.” [8]

Toate inumanitățile brutale și însăși existența Programului Phoenix au fost negate vehement de autorități și mass-media până la mărturia lui Barton și publicarea mai multor cărți despre program. După ce a fost forțat să se prezinte în fața Congresului SUA pentru a depune mărturie, atunci directorul CIA, William Colby, a recunoscut existența Phoenix și moartea a aproximativ 20.000 de civili vietnamezi.

Vietnamezii au un număr mult mai mare de decese confirmate din acest program, multe estimări oficiale și aparent documentate variind cu mult peste 250.000. Oficialii americani resping afirmațiile vietnameze pe baza că „statisticile vietnameze sunt notoriu de nesigure”. Barton a mărturisit că existau „cote” de aproape 2.000 de astfel de decese prin tortură care trebuiau efectuate în fiecare lună, pentru un program care a durat zece ani sau mai mult, toate sub ochiul atent al lui Robert McNamara.

[THE PHOENIX PROGRAM — Douglas Valentine](#)

A existat, desigur, ancheta tradițională și obligatorie a Congresului care a scos la iveală crimele, apoi a îngropat rapid dovezile și a aerografiat întregul episod din memoria publică. Ancheta a arătat că „Programul Phoenix a fost folosit de CIA ca „un instrument de crimă politică în masă” pentru a neutraliza politicienii și activiștii care s-au opus guvernului marionetă al Americii din Vietnam”.

După investigațiile Congresului, diverși autori au publicat cărți despre program, precum T.P. Wilkinson și Douglas Valentine, dar mass-media a refuzat să publice recenzii ale acestor cărți și ale altor cărți, atacând cu furie autorii și mesajul lor. O tactică comună a fost de a pretinde că autorii sufereau de „cicatrici psihologice grave” din experiența lor din timpul războiului și, prin urmare, nu erau martori credibili.

Majoritatea au scris că scopul programului a fost să identifice și să terorizeze fiecare susținător al Vietnamului și fiecare oponent al prezenței americane în Vietnam și că „Ceea ce a urmat a fost crimă și tortura... la scară mare. Mii nespuse au murit și au fost torturați.”

De fapt, Programul Phoenix urmărea experiența anterioară a CIA în distrugerea națiunilor și a devenit un șablon pe care SUA l-ar folosi în multe alte națiuni, post-Vietnam, în Nicaragua, Irak, Libia, cea mai mare parte a Americii Centrale și de Sud, precum și în Africa și Asia. Aceasta este ceea ce fac israelienii în Palestina împotriva arabilor și a fost ceea ce au făcut americanii când au generat masacrul genocid masiv din Indonezia. Este demn de remarcat faptul că un director al noului Departament al Securității Interne din SUA a fost un ofițer major în Programul Phoenix, cu mulți cetățeni preocupați că aceleași tactici vor fi utilizate în esență pentru a înlătura disensiunile din SUA.

Valentine a scris despre infiltrarea „insidiosă” a acestor metode în militarizarea poliției americane și despre noile lor „metode de control al populației și de suprimare a disidenței”. Un autor a scris că „Nu este întâmplător faptul că metodele de tortură [Barton] documentate [în Vietnam] sunt izbitor de asemănătoare cu cele dezvăluite în raportul din decembrie 2014 asupra torturii a Senatului [pentru Guantanamo Bay și Abu Ghraib], deoarece Vietnamul a fost primul teren de testare pentru „o nouă paradigmă în practica torturii dezvoltată de CIA”.

El a mai spus că CIA „a lansat un program de cercetare de mai multe miliarde de dolari” privind metodele pentru astfel de programe. De remarcat, de asemenea, că CIA a pregătit, din experiența sa vastă, un manual de tortură de 1.000 de pagini, pe care nu l-a aplicat doar ca șablon în întreaga lume, ci l-a folosit ca material didactic principal în programa de studii la faimoasa sa „universitate a torturii”, Școala Americilor, și pe care l-a împărtășit tuturor celor 50 de dictatori instalați de SUA în întreaga lume.

„Țintele” Programului Phoenix din Vietnam au fost civili, nu soldați, așa cum a fost adevărat pentru implicarea SUA în Afganistan și Irak și în multe alte națiuni. Populația locală care se răzvrătește împotriva opresiunii și terorii americane este în mod invariabil catalogată drept „teroriști” pentru a fi vânată și ucisă. Tocmai aceasta a fost politica lui Obama în Afganistan și Pakistan, cu utilizarea sa de avioane cu drone, țintirea și uciderea membrilor populației interne care se opun prezenței americane în țara lor.

Un fost oficial militar american a scris că SUA este o țară „în care toată decența comună” a dispărut. Un autor american, William Shirer, a scris în 1973, în timpul conflictului intens și inuman din Vietnam:

“Până când nu trecem singuri prin asta, până când oamenii noștri se vor înghesui în adăposturile din New York, Washington, Chicago, Los Angeles și în alte locuri, în timp ce clădirile se prăbușesc deasupra capului lor și izbucnesc în flăcări, iar cadavrele se prăbușesc și când se termină ziua sau noaptea, ies în dărâmături pentru a-i găsi pe unii dintre cei dragi distruși, casele lor fiind distruse, doar după ce spitalele vor dispărea, atunci lumea va intelege ceea ce aducem noi oamenilor din Indochina”.

RAND Corporation

Șefii de Stat Major se întâlnesc la Ranchul LBJ; Domeniu de aplicare și conținut: Locație: LBJ Ranch. Înfrățiați: generalul maior Chester Clifton, secretarul apărării Robert McNamara, președintele Lyndon B. Johnson, generalul Curtis LeMay, generalul Earle Wheeler, secretarul adjunct al apărării Cyrus Vance, generalul Harold Johnson, amiralul David McDonald, generalul Wallace Greene. *SOURCE*

Înainte ca Robert McNamara să-și părăsească funcția de secretar al Apărării al SUA, el a creat un grup pentru a scrie ceea ce el a numit „o istorie enciclopedică a războiului din Vietnam”, care a cuprins în cele din urmă aproximativ 7.000 de pagini în 47 de volume și a fost clasificat Top Secret.

Copii ale acestui material au fost furnizate corporației RAND, unde un analist pe nume Daniel Ellsberg le-a găsit. Ellsberg a copiat toate fișierele care conțineau o cantitate uimitoare de informații despre programele ilegale CIA, masacre, decese, mușamalizări și multe altele și a încercat să expună criminalitatea diversilor oficiali guvernamentali la nivel înalt, inclusiv Henry Kissinger, dintre care niciunul nu era aparent interesat.

Ellsberg a lansat apoi materialul presei, care a devenit cunoscut sub numele de scandal numit „Hârțiile Pentagonului”. Ei au dezvăluit pentru prima dată bombardamentele americane ilegale asupra Laosului și Cambodgiei și faptul că patru președinți succesivi ai SUA au mințit enorm publicul cu privire la activitățile militare americane în Asia de Sud-Est.

Ellsberg scria la acea vreme: „Am simțit că, în calitate de cetățean american, ca cetățean responsabil, nu mai pot coopera la ascunderea acestor informații de publicul american”.

Anthony Russo și Daniel Ellsberg părăsesc un tribunal din Los Angeles după ce au promis că vor apărea mai târziu în fața unui mare juriu federal care investighează scurgerea așa-numitelor documente ale Pentagonului. (AP Photo/GB)
Sursa: <https://www.thenation.com/article/archive/secret-origins-cias-torture-program-and-forgotten-man-who-tried-expose-it>

Dar au fost mai multe. Unul dintre asociații lui Ellsberg la RAND Corporation, numit Anthony Russo, a scris o lucrare despre Phoenix și alte programe despre care Ellsberg a susținut că a fost „primul care a documentat complicitate americană în utilizarea de rutină a torturii”. Se pare că Russo scrisese trei astfel de lucrări pe acest subiect, proiect pentru care a fost în cele din urmă concediat.

Corporația RAND refuză să elibereze copii ale acelor documente, motivul fiind, potrivit multor experți militari, că analiștii RAND au efectuat toate cercetările care au dus la crearea practicilor de tortură ale CIA și la existența Programului Phoenix în sine. Cu alte cuvinte, Russo catalogase în mod independent nu numai existența programelor masive de tortură

și represiune civilă ale CIA, dar catalogase fără să vrea și responsabilitatea Corporației RAND în crearea acestor programe.

RAND este un acronim pentru Cercetare și Dezvoltare”, creat inițial imediat după cel de-al Doilea Război Mondial ca o componentă privată de cercetare a Forțelor Aeriene ale SUA, sub controlul lui Curtis LeMay, care a fost responsabil pentru bombardamentul cu incendiu genocid al Japoniei și genocidul din Coreea de Nord.

Personalul RAND s-a concentrat pe domenii precum dezvoltarea de noi arme, inclusiv războiul biologic și chimic și realizarea a ceea ce s-a numit „gândire strategică avansată” cu privire la modul de pornire a războiului. O mare îngrijorare este că RAND a publicat recent (intern) un raport cuprinzător despre un război propus al SUA cu China, discutând despre strategii și tactici și pierderile probabile, concluzionând aparent că SUA ar suferi mult mai puțin de pe urma conflictului decât ar suferi China.

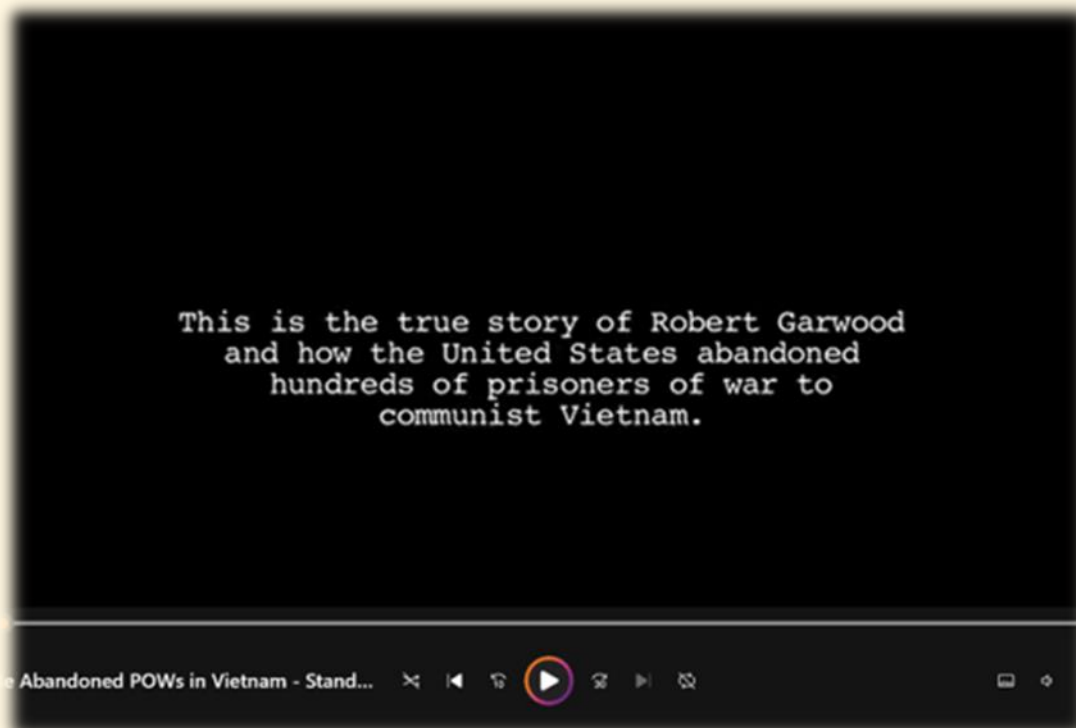
Asta face RAND. „Analiștii” RAND Corporation au fost prezenți și activi în Vietnam în perioada Programului Phoenix și au fost atât de activi încât rapoartele afirmă că „Vila RAND din Saigon a devenit „oprirea de prestigiu” necesară pentru oricine are un interes în război”, și că RAND Corporation a servit de fapt ca un „centru de comandă” pentru Proiectul Phoenix. Aceasta a fost această implicare profundă pe care Russo a vrut să o expună publicului, faptul că acest așa-numit „think tank” nu numai că a afectat în liniște, dar a creat această politică politică inumană total necunoscută publicului.

Puteți citi versiunea RAND Corporation a programului Phoenix, conceput și creat intern, care a fost conceput pentru Vietnam,[9], RAND spunându-ne că „Phoenix a adus contribuții pozitive la contrainsurgența în Vietnamul de Sud”. Și mai util, RAND susține că „Unul dintre avantajele majore ale Phoenix a fost că era un program cu costuri relativ reduse”. Ce mai trebuie să știți despre RAND Corporation și oamenii care lucrează pentru ea?

Nu numai programele de tortură au apărut din RAND; alții au susținut că RAND a fost responsabil pentru o gamă uriașă de practici inumane legate de Vietnam, elemente precum recomandarea folosirii schijelor de plastic de culoare roșie care ar fi invizibile pentru raze X și ar face dificilă sau imposibilă îndepărtarea sa de la soldații răniți. O alta a fost recomandarea ca soldații americani să nu tragă pentru a ucide, ci să împuște vietnamezi în abdomen sau intestine, astfel încât să epuizeze resursele medicale ale inamicului. Nu există ființe umane care lucrează la RAND Corporation.

Prizonieri deRazboi abandonati în Vietnam

<https://www.youtube.com/watch?v=1NJn6kY4Rdk>

O altă atrocitate disprețuitoare pe care guvernul SUA a cenzurat-o puternic pentru a preveni expunerea publicului este miile de prizonieri de război lăsați în mod deliberat în urmă și abandonați în Vietnam. Chestiunea a ieșit la iveală pentru prima dată în timpul curții marțiale a lui Robert Garwood în 1985, unde el a mărturisit în procesul său că guvernul SUA și-a abandonat în mod conștient și deliberat soldații de dragul politicii ieftine și al banilor.

Garwood a susținut că au rămas mulți americani în Vietnam mult timp după încheierea războiului, mărturia sa fiind susținută de mulți veterani cu acreditări impecabile. Unul dintre aceștia a fost fostul șef al Agenției de Informații pentru Apărare din SUA, generalul Tighe, și un căpitan McDaniel, care a deținut cel mai mare premiu al Marinei pentru curaj. S-a dezvăluit că guvernul vietnamez a reținut multe mii de prizonieri de război americani ca mijloc de a se asigura că SUA vor plăti cele peste 3 miliarde de dolari în despăgubiri de război la care s-au angajat.

Dar guvernul SUA nu avea nicio intenție să plătească acele despăgubiri, așa că i-a abandonat pur și simplu pe prizonieri soartei lor. Acest lucru era cunoscut de mulți lideri guvernamentali, inclusiv de senatorul John McCain, care a fost el însuși prizonier de război în Vietnam și a fost ținut ca secret de stat timp de 40 de ani.

În termeni simpli, SUA au refuzat să plătească despăgubiri Vietnamului, deoarece aceasta ar constitui o recunoaștere publică nu numai a vinovăției și a faptelor greșite, ci și faptul ca au fost învinse de Vietnam și, deoarece plata banilor a fost prețul eliberării prizonierilor de război, guvernul SUA i-a abandonat și timp de decenii a amenințat oamenii cu execuția dacă vorbeau.

Dacă nu ar fi fost suficient, până în 1975, după victoria Vietnamului de Nord asupra Vietnamului de Sud și asupra americanilor și după părăsirea SUA din țară, atunci președintele american Gerald Ford a fost atât de lipsit de maniere și de de ranit în orgoliul sau încât a rupt toate relațiile diplomatice cu Vietnam și a impus un embargo comercial brutal asupra țării în încercarea de a realiza prin război economic ceea ce armata americană nu reușise să realizeze.

*

[Scrierile domnului Romanoff](#) au fost traduse în 32 de limbi, iar articolele sale au fost postate pe peste 150 de site-uri web de știri și politică în limbi străine din peste 30 de țări, precum și pe peste 100 de platforme în limba engleză. Larry Romanoff este un consultant de management pensionar și om de afaceri. A deținut funcții de conducere în cadrul unor firme internaționale de consultanță și a deținut o afacere internațională de import-export. A fost profesor invitat la Universitatea Fudan din Shanghai, prezentând studii de caz în afaceri internaționale la cursurile EMBA de nivel superior. Domnul Romanoff locuiește în Shanghai și scrie în prezent o serie de zece cărți legate în general de China și Occident. El este unul dintre autorii care au contribuit la noua antologie a lui Cynthia McKinney „When China Sneezes”. (Cap. 2 — [Confruntarea cu demonii](#))

Arhiva lui completă poate fi văzută la

<https://www.bluemoonofshanghai.com> + <https://www.moonnofshanghai.com>

El poate fi contactat la:

2186604556@qq.com

*

NOTE

[1] Ce este Agentul Orange?

<https://www.aspeninstitute.org/programs/agent-orange-in-vietnam-program/what-is-agent-orange>

[2] Agentul portocaliu nu a fost singurul produs chimic mortal folosit în Vietnam

<https://www.history.com/news/agent-orange-wasnt-the-only-deadly-chemical-used-in-vietnam>

[3] Agent Orange

https://en.wikipedia.org/wiki/Agent_Orange

[4] Cum a devenit Napalm de la erou la răufăcător în timpul războiului din Vietnam

<https://historycollection.com/napalm-hero-villain-vietnam-war>

[5] Napalm în războiul din Vietnam

<https://thevietnamwar.info/napalm-vietnam-war>

[6] „Napalm Girl” la 50 de ani: Povestea fotografiei definitorii a războiului din Vietnam – cu videoclip

<https://edition.cnn.com/style/article/napalm-girl-50-snap/index.html>

[7] Programul Phoenix: utilizarea terorii de către America în Vietnam

<https://www.goodreads.com/book/show/22309162-the-phoenix-program>

[8] Mercy of the Wicked: Programul Phoenix al CIA

<https://greydynamics.com/mercy-of-the-wicked-the-cias-phoenix-program>

[9] Programul Phoenix și contrainsurgența contemporană — RAND_OP258

https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/occasional_papers/2009/RAND_OP258.pdf

*

Acest document poate conține materiale protejate prin drepturi de autor, a căror utilizare nu a fost autorizată în mod specific de către proprietarul drepturilor de autor. Acest conținut este pus la dispoziție conform doctrinei de utilizare corectă și are doar scop educațional și informativ. Nu există nicio utilizare comercială a acestui conținut.

Copyright © Larry Romanoff, Blue Moon of Shanghai, Moon of Shanghai, 2023

Acest document poate conține materiale protejate prin drepturi de autor, a căror utilizare nu a fost autorizată în mod expres de către proprietarul drepturilor de autor. Acest conținut este pus la dispoziție în conformitate cu doctrina utilizării corecte și este destinat exclusiv scopurilor educaționale și informative. Nu se intenționează utilizarea comercială a acestui conținut

Copyrights © Larry Romanoff, Moon of Shanghai, Blue Moon of Shanghai, 2023

Alte lucrări ale acestui autor în limba engleză

NATIONS BUILT ON LIES – VOLUME 1 – How the US Became Rich
NATIONS BUILT ON LIES – VOLUME 2 – Life in a Failed State
Nations Built on Lies – VOLUME 3 – The Branding of America

Democracy –The Most Dangerous Religion

Essays on America

Filling the Void

Police State America Volume One

Police State America Volume Two

PROPAGANDA and THE MEDIA

BERNAYS AND PROPAGANDA

WHAT WE ARE NOT TOLD

The Jewish Hasbara in All its Glory

Kamila Valieva

